

REVISCOLARÀ LA PENYA?

fort que queien llances, els «boxes» plens de cotxes i motos... Només arribar vam vore que la gent que allí gaudia del circuit no era de les Coves, no hi havia ningú del poble, cap pilot ni cap dels que treballaven arreglant la pista.

Em vaig dirigir a un xicot que anava perfectament equipat per a la pràctica del motocros, demanant-li si podia dir-me de què anava tot allò...» jo no sé res, sóc de l'Alcora i avui és el primer dia que vinc. Pregunta-li a aquell que t'ho explicarà...» -em va contestar-

I, efectivament. Vaig parlar amb Jorge Bellés

Feia dies que havia observat un cert moviment per l'Argila. Havia vist, de lluny, molta polseguera i oït l'inconfusible so dels motors de les màquines que tantes vegades feren posar els pels de punta als milers d'espectadors que s'acostaven al famós circuit de motocros de l'Argila.

Pensava que es tractava de xavals d'ací del poble que es divertien maniobrant per les restes del tercer escenari, en categoria, d'Espanya, fruit d'una lluita encomiable desenvolupada pels membres de la -desapareguda?- Penya Motorista Vinromà.

Un diumenge pel matí, René i jo ens vam acostar per vore què era tot aquell soroll. A mesura que ens apropàvem a l'Argila milers de records colpien la nostra ment: la megafonia estrident cridant als pilots, avisant a la gent, la mescla de fum i pols, eixe sol tan

